

UVODNA NAPOMENA UREDNIKA
UZ FOTOKOPIJU REKTORSKOGA GOVORA
PROF. FRANJE MARKOVIĆA

Ovaj značajan govor prvoga profesora filozofije na obnovljenom Filozofskom fakultetu u Zagrebu (1874), a koji je održan prigodom njegove instalacije za rektora zagrebačkoga Sveučilišta za škol. god. 1881/82, veoma je vrijedan za istraživanje naše filozofsko-povijesne baštine. Kako je on odštampan u već davno razdijeljenim malobrojnim izvještajima Sveučilišta za god. 1882, a danas nije više nikome dostupan, to je bila neminovna potreba da ga se ponovno štampa i to kao dragocjeno i prilično iscrpno fundamentalno izvoriste naših današnjih istraživanja. On će poslužiti kao prvi orijentacioni pokušaj sistematskog prikaza priloga nekih naših filozofskih pređa evropskoj filozofskoj misli, koju tek danas treba kritički prikazati. Njegov je pregled naših starih filozofskih tokova do naših dana djelomično i dopunjen no ne smatramo suvišnim da bude priručan svima onima koji danas taj istraživalački rad nastavljaju. Ovaj naš časopis koji preuzima od Markovića postavljene istraživalačke zadatke mora upoznati svoje čitače sa tim davno zadanim i tek nakon jednog stoljeća ostvarivanim zadacima.

II.

GOVOR

NASTUPAJUĆEGA REKTORA

DRA. FRANJE pl. MARKOVIĆA

KR. JAVNOGA REDOVITOGA PROFESORA FILOSOFIJE, ČLANA IZPITNOGA POVJERENSTVA ZA GIMNAZIJSKE PRIPRAVNIKE, ČLANA GOSPODARSKOGA ODBORA ZA SVEUČILIŠTNU ZAKLADU, DEKANA MUDROSLOVNOGA FAKULTETA GOD. 187⁴/₅., PRAVOGA ČLANA JUGOSLAVENSKE AKADEMIJE ZNANOSTI I UMJETNOSTI, ZASTUPNIKA NARODA U SABORU KRAJLEVINA HRVATSKE I SLAVONIJE.

FILOSOFIJSKE STRUKE PISCI HRVATSKOGA RODA S ONKRAJ VELEBITA
U STOLJEĆIH XV. DO XVIII.

Visokoštovana gospodo!

Slavna sveučilišna skupštino!

Jednostavno, bez sjaja govornoga, kojim su veleza-sluzni moji predšastnici s častne rektorske stolice umjeli i u prošastih prilikah mogli veličati svetčani dan 19. listopada, mislim da je danas meni progovoriti s ovoga mjesta; u toj misli nakan sam prikazati u kratkoj crti filozofijske radnike sinove naše domovine u prošla četiri vieka od 15. do 18., i iztaknuti one pobude, koje nam današnjikom njihov rad podaje.

Stegnuti mi se je na filozofijske pisce našega roda s one strane Velebita, a i od tih dva najslavnija, koji stekoše trajno mjesto u svjetskoj poviesti filozofije, napomenuti mogu samo mimogred: ti su Franjo Petriš iz 16. i Rugjer Bošković iz 18. vieka. Prvi, pod imenom Francisca Patricija¹, broji se u poviesti filozofije medju pripravljače novovječnoga pravca filozofije, budući on svojimi djeli jedan od glavnijih 16. vieka obnavljača nauke novoplatonovske, jedan od znatnijih tada tumača i protivnikâ Aristotelova sustava, jedan od onih, koji su uticali na Bernardina Telezija, spadajućega medju da tako rečem prirodoslovske osnovaoce filozofije novoga vieka, napokon jedan od onih, koji su svojimi estetičkimi razpravami sudjelovali pri tadanjoj vrlo živoj znanstvenoj prepirci talijanskih učenjaka, da li ide prednost Tassovu ili Ariostovu epopeju, i koliko li obvezne vriednosti imadu pravila Aristotelove poetike za novo doba. Onaj drugi pako, slavni sin Dubrovnika Rugjer Bošković², k zaslugam svojim oko fizike i matematike 18. vieka, pridao je svojom atomističkom teorijom takodjer glas znamenita filozofa, na kojega ime, s poč-

tanjem spominjano, nailazimo u mnogih prvih filozofijskih spisih prošloga i ovoga vieka, a na raznih svjetskih jezicima. Kad Dugald Stewart piše svoje philosophical essays, ili Mendelsohn svoje filozofijske razprave i ocjene, ili Herbart svoju metaphysiku, ili Herbert Spencer svoje principije filozofije; ili Fechner o fizikalnoj i filozofijskoj atomistici, ili Lange poviest materijalizma, ili Hippolyt Taine djelo de l' intelligence, — a ova slavna imena obuhvaćaju cijelo stoljeće i tri naroda: svaki od njih, da mimoidjem mnoge još druge, govori i o teoriji Boškovićevoj, te joj genijalnost ili znamenitost iztiče.

Ova dva uresa, koja je hrvatski narod dao poviesti svjetske filozofije, u kratko spomenuv, pridonieti mi je k iznašanju imenâ manje slave iz mraka zaboravnosti, imenâ, kojih većina — bar glede filozofijskoga im znamenja — i kod nas u novije doba jedva da su u dva tri knjižna popisa, odbiv predgovor k I. akademijskoj knjizi starih hrvatskih pisaca, spominjana³ a inače jedva da su i čuvena, — imenâ, koja doduše za svjetsku poviest filozofije nisu znatna, ali su nam zemljakom u dvojem pogledu draga: da im izkažemo harnost otimljuć ih tmini, i da na njihova djela pripojimo naš iz nova započeti rad.

Odmah od osvita novoga vieka, od preporeda znatnosti pak u slijedeća stoljeća daje Dalmacija a imenito daje slobodni Dubrovnik svijetu naučnih suradnikâ što veće što manje znatnosti, daje raznim Italije i Francije universitetom i naučnim zavodom učiteljâ i glavarâ. Doduše oni nose pretežno polatinjena imena i pišu latinski, ali znamo, da je to bio još i prošloga vieka običaj malne svega učenoga zapada, a znamo im iz pouzdanih vrielâ i za izvorna hrvatska imena, za rodno mjesto, za porodično porieklo, a o njekih znamo, da su s radom svojim u tudjini ili na tudjem jeziku spajali vjernu uspomenu na svoj rodni jezik te i pisali na njem.⁴ Najljepši je primjer slijedeći Još sredinom prošloga vieka, kako piše Serafin Cerva, mogaše, — neznam, može li i danas — vidjeti posjetnik Padove u zidu ječne dvorane svenčilištne spomen-ploču s napisom latinskim, koji po hrvatski kaže: „presvietlomu gospodinu Dominiku Zlatariću Dubrovča-

ninu, rektoru, koji je svojim sjajem i oprezom čast rektorsku skoro porušenu na stari ugled povratio, universitet filozofâ i medikâ na uspomenu dobročinstva njegova stavi godine 1580.“ Taj Dubrovčanin, kojega za zasluge u padovanskoj rektorskoj službi, dakako od današnje dosta različnoj, odlikova i Mletačka republika; kojega u više epigramâ slavi Didacus Pyrrhus te mu oni neki još tadanji znatni Talijani posvećuju svoja djela: vrativ se kući, postade slavni hrvatski pjesnik Dinko Zlatarić, a potomci mu čuvahu kao spomen stare obiteljske dike list grofa Juraja Zrinskoga iz Čakovca g. 1602 pisani, kojim listom Zrinski se zahvaljuje Zlatariću za poslano njegove hrvatske pjesni i moli, da mu ih šalje i u buduće, izpričavajući se za kašnjenje svoga odgovora, jer da je baš bio u boju s Turci, a „Musae inter arma silent.“⁵

Tek je tisak obreten, eto našega Zadranina Benka Benkovića⁶ gdje izdaje (u zadnjoj trećini XV. vieka) djelo, tičuće se nauke Duns Scota, začetnika u XIV. vieku filozofijske one škole, koja se je opriječila kritički — (od prilike kako poslie Kant Leibnizu —) nauci Tome Akvinskoga. Po navodu predgovora k akademijskoj I. knjizi starih hrvatskih pisaca bio bi taj Benković učiteljevao na Sorbonni, slovio s imenom „prvak svih znanosti“ i s mnogih tiskanih (od mene dosad nevidjenih i u Parizu uzalud traženih) filozofijskih djela koncem XV. i početkom XVI. vieka. Po navodu istoga predgovora bio bi već prije Benkovića Nikola Kotoranin⁷ biskup modruški, (koji da je bio i poslanik kraljev pri stolici papinskoj, i da je u jednoj glagolskoj svećenstvu i kapitululu modruškomu pisanoj poslanici kriepko se zauzimao za porabu starohrvatskoga jezika u svojoj biskupiji) — taj Kotoranin bio bi, velim, tik poslie sredine XV. vieka napisao latinsko djelo o neumrlosti duše, kojega rukopis da se čuva u dvorskoj knjižnici u Beču. Spominje se u istom predgovoru i Ivan Križan ili Crisalio, Zadranin, kao rektor i kao učitelj filozofije na sveučilištu padovanskom pod konac XV. vieka te kao pisac nekoliko filozofijskih djela; spominje se tu i latinsko, valjda etičkoga sadržaja djelo Šibeničanina Ivana Polikarpova Saveritana⁸

izdano u Mletcih po izmaku prve petine XV. vieka pod naslovom: „način života ljudskoga“.

Za propasti bosanskoga kraljevstva zaklonio se od turske okrutnosti u Dubrovnik s drugimi plemići bosanskimi i mladi Juraj Dobrotić.⁹ Krivo ga neki tuđji pisci smatrahu Dubrovčaninom, ili dapače, morda porad njegova književnoga imena „Georgius Benignus“, Talijanom; utvrđeno je, da je Bošnjak, rodom iz Srebrnice, a od stare bosanske plemićke porodice. Bio je u cvietu života pod konac XV. i početkom XVI. vieka. Izučiv nauke, kako sám u predgovoru jednoga djela kaže, na slavnih sveučilištih Italije, pak u Parizu i u Oxfordu, te upoznav se najpače s filozofijskom naukom Duns Scota, učiteljevaše u Florenciji, gdje udje u volju Cosmi i Lorenzu Medicim. Poslie uzbune proti njima, kaže Cerva, vrati se u Dubrovnik, gdje se dade posve na nauke, upokojen, jer, kako sam veli Dubrovčanom: „kad sam poslie 33. godine što ljuvenom protivnikâ što ljubavju srodnikâ potaknut opet potražio nepoznatu mi već domovinu, te sam braći bio tuđjica i sinovom majke moje stranac: vi me osobitom ljubavju primiste“. U djelu „de natura coelestium spirituum“, kojeno je zadnju godinu XV. vieka izdao u Florenciji, kaže u posveti senatu dubrovačke republike, da će istomu naskoro posvetiti djelo (jamačno etičko i pravno filozofijsko): tractatus de rebus moralibus atque ad civile regimen pertinentibus; nu da li ga je izdao, nije, sudeć po Cervi, poznato. Cerva spominje i djelo njegovo o dialektici, kojemu drugi izvor podaje podpuniji naslov: „umieća dialektičnog nauka stara i nova“, s dodatkom, da je to djelo u Rimu na koncu prve petine XVI. vieka tiskano. Po navodu Cerve izdao je Dobrotić i spis na obranu Johanna Reuchlina, koji, potaknut Talijani Marsilijem Ficinom i Giovannim Picom de Mirandola, bio je znatan medju njemačkimi obnoviocim novoplantonizma koncem XV. i početkom XVI. vieka, branio je i od lomače obranio proti kodanjskim dominikancem izvankanonске žudijske knjige, te je s glasovitim Ulrikom Huttenom vodio književan boj proti strogoj orthodoxiji.¹⁰ Ako se je Dobrotić iztaknuo književnim braniocem toga muža, i ako je po navodu, — u

Cervi manjkajućem, — koncem XV. vieka dao tiskati u Rimu svoje djelce na obranu Savonarole, lomačom sažganoga: onda se dade suditi, kako je Dobrotić, prem naslovni biskup nazarenski, oddvajao od skolastičnoga pravca filosofije, a naginjao na novoplatonski slobodniji smjer; onda se dade zaključiti, da je to sve bilo sigurno jedan od glavnih povoda, s kojih se je on „pred ljućinom protivnika svojih“ — kako sám piše — iz Italije zaklonio u Dubrovnik; onda se dade nagadjati, da su ga na takov slobodniji filosofijski smjer naklanjale pobude bogomilske, koje će on biti iz Bosne mladjahan sobom ponio u svet.

Suvremenik njegov G r g u r B u d i s a l j i ć¹¹, po očevu imenu primajući književno prezime Natalius, od nizka roda Dubrovčanin, izučiv se na glavnih sveučilištih talijanskih, naučao je na njekih, vješt mnogim znanostim a poimence filosofiji. S lovorikom magistra iz Italije dodje u Zadar, gdje dugo učiteljevaše, /radeći neumorno uz knjige, a odnemarujući svoje udobje sasvim, tako da Cervanaj uporalja izreku Seneke: „čovjek veliki i mudri odvraća misao svoju od tiela i mnogo boravi s boljim te božanskim dielom bića svoga, a s ovim kukavnim i lomnim samo koliko je nužda“. Od napora kostobolju slomljen, nemože ni stajati, ali, mirno snoseć boli, radi oko svojih djela; u tom, ako je ta crta istinita, nalik na velikoga Leibniza¹². Satrven vrativ se u svoj Dubrovnik, skoro umre oko sredine XVI. vieka. Mnogo je pisao, i slovio na daleko, te ga Didacus Pyrrhus, slaveći ga epigrami, zove poligrafom. Djela mu nisu izdana, nego šest rukopisnih mu svezaka čuvala je još za Cervino doba (morda čuva i danas) knjižnica malebraće u Dubrovniku. Echardus te ini pišu, da je Budisaljić izdao razpravu o duš, o bogu, o stvorovih, o čovjeku, da je pisao komentare k praedicabilijem, k fizici i k metafizici Aristotela, a, kako Cervanaj veli, u rukopisnih mu djelih dubrovačke knjižnice nalaze se medju inim: razprava o neumrlosti duše, etičke razprave po Tomi Akvinskom, predavanja u kojih da vojuje proti Corneliju Agrippi Nettesheimu, koji je, primjećujem, jedan od glavnijih novoplatonovaca početkom XVI. vieka, prijanjao uz Reuchlina, te spajao

mysticizam i magiju sa filozofijskom skepsom¹³. Budisaljić išao je po tom u filozofiji baš protivnim pravcem od svoga suvremenoga zemljaka Dobrotića. Vršnjak im ili pače nješto stariji je Dubrovčanin Stjepan Nalješković¹⁴ (pod redovničkim i književnim imenom Augustinus Nalius), a po majci iz porodice Svimirovića. Kao filozof i teolog čuven, ovjenčan lovorikom magistra, bio je učitelj i regens studiorum u Mletcih i u Bologni. Poslan od Cajetana de Via proti pisanskomu saboru, znatno je u njem pri sporu kardinalâ i biskupâ s papom Julijem II. u prilog ovoga sudjelovao. Senat dubrovačke republike podieli mu visoke crkvene časti; za strašne kuge umre u selu blizu Dubrovnika pod konac prve trećine XVI. stoljeća (g. 1527.) Pisao je medju inim opazke k glavnomu djelu Tome Akvinskoga u jednom izdanju početkom XVI. vieka (od g. 1508), koje se (za Cerve) nalazilo u knjižnici dominikanacâ dubrovačkih.

Klement Ranjina¹⁵ nosi doduše književno ime Araneus, ali ga Rovetta krivo smatra Talijanom; jerbo sam se u tiskanih djelih svojih zove Dubrovčaninom, i zna se, da se je rodio u Dubrovniku g. 1482 od plemićke porodice Ranjinâ, po materi od obitelji Martinićâ. Naučao je u Dubrovniku, i nekijh talijanskih naučnih zavodih moralku; dopisivao je glede znanstvenih pitanjâ s učenjaci Italije i Njemačke, proputovav mnoge krajeve obiju zemalja. Od više djelâ, koja je pisao, sačuvana su: „knjiga savjetâ u raznih prilikah moralnih“, gdje se je malne svih pitanjâ, koja se u moralki običaju razpravljati, vješto dotaknuo; zatim: „komentari k četirima knjigama sentencijâ po Tomi Akvinskom“, i napokon djelo u Mletcih g. 1541 tiskano: Quodlibetum declamatorium cum suis figuris etc., koje djelo može se označiti tako, da je ono njeka govornička moralka u duhu kršćanske nauke.

U drugoj polovici XVI. vieka resi Dubrovnik najviše domaćih filozofijskih pisaca. Iz poviesti književne kao prijatelj hrvatskoga pjesnika Sabe Mišetića Bobaljevića poznati Mihomondić¹⁶, iztaknuo se je izdanim djelom o metafizici i velikim djelom u X dialogâ, koje bismo danas zvali estetikom, a koje nosi naslov „Irene ili o ljepoti“; Cerva

kaže, da su njegova djela po smrti mu izdana zadnje godine XVI. vieka, nu imamo i drugo, mletačko izdanje „Irene“ od g. 1604. Ovo djelo u platonovskom smjeru, kojega se je držao i prijatelj Monaldijev filosof Nikola Gučetić, pokazuje obilno njegovo poznavanje filosofijske književnosti. Bio je u znanstvenom savezu sa znatnimi talijanskimi književnici Anibalom Carom, Ivanom Amaltheom te inimi; slavi ga hrvatskom nadgrobnicom Dinko Zlatarić, latinskom Didacus Pyrrhus. (O prijatelju mu filosofu Nikoli Gučetiću i jednom njegovom estetičkom djelcu progovoriti ću poslie naposeb.) Iz istoga je doba *A m b r o z i j G u č e t i ć*¹⁷ (Gozeus), od onoga ogranka slavne porodice Gučetića, koji se je zvao Ruljica. Izučiv se u Dubrovniku, pak u Bologni i Napulju, učiteljevaše što u Dubrovniku što po Italiji. Medju djeli, što ih je ostavio, iztiču se: predavanja, držana u Dubrovniku, k logici Petra Hispana, kojega pisca iz XIII. vieka djelo „Summulae logicales“, spajajuće logičnu nauku Aristotelovu s novijimi dodatci, bijaše kroz dugo vrieme jako u porabi škola¹⁸. Po bilježici Cervinoj ostajala bi od ovoga Gučetića i jedna radnja oko jednoga spisa Španjolca Ludovika Vivesa, koji je u prvoj polovici XVI. vieka spadao medju one filosofijske iztraživaoce, koji su na mjesto skolastičnoga Aristotelizma uzpostavljali pravu Aristotelovu nauku i metodu, oslanjajuću se na experimentalno izpitivanje prirode, i time su pripravljali nastup novovječne filosofije¹⁹. Za ovakovim pravcem povadjao se je i treći dubrovački filosof iz iste dobe *A n t o n i j M e d u s* (*M e d i ć*)²⁰. Već pradjedovi mu bili se doselili iz Grčke u Dubrovnik, gdje se on rodio, i stupio brakom u svezu sa staroselskom porodicom Radulovićâ. Uz mnoge domaće posle mnogo je radio oko filosofije, i često pohadjao Padovu, da svoje spise, prije na što ih izdaje tiskom, pribi Vincentiju Pinellu i drugim učenim ljudem. Izdao je u Mletcih pod konac XVI. stoljeća (1598) „tumač k 12 knjizi Aristotelove metafizike“, a sliedeće godine „tumač k 7“, i napokon: „opazke k praedicabilijem Porphyrija“. Medić vojuje za uzpostavu prave nauke Aristotelove iz onoga krivoga i patvorenoga joj oblika, kojega joj je dao bio sredovječni skolasticizam i kojega je bio

donjekle pripremio već učenik Plotinov III. vieka Porfirij svojim neosnovanim identificiranjem Plotinove i Platonove nauke Aristotelovom, te svojim netemeljitim tumačenjem Aristotelove nauke o kategorijah. Medić, radeći o čistoći Aristotelove nauke i o ustuku proti Porfiriju, jamačno se je oslanjao na znamenite onodobne talijanske uzpostavljase Aristotelove²¹, premda u svojih djelih mjestimice kaže, da sliedi nauku Tome Akvinskoga, koju da drži za prvu, ali ujedno odsudjuje skolastički način umovanja, i to poimence onaj po sredovječnom nazivu realistički, koji je baš opreka od realizma u novijem smislu. Nu najznatniji iz konca XV. i početka XVI. vieka Dubrovčanin filosof jest prozvani *Georgius Raguseus*²²; nahod neznana roda, dao si je ime po rodnom gradu. Ignat Gjorgjić, slavni hrvatski pjesnik, piše, da mu je prijatelj opat Comnen Papadopoli kazivao svoju žaobu, što je u bilježkah našao, da je taj Juraj Dubrovčanin, koji se je poslie dovio tolike vrline i slave, u domovini bio „najbiednije kobi, sin grude (terrae filius) i hranjenik javnoga milosrdja“. Raguzeus izučivši na padovanskom liceju filosofiju, teologiju, medicinu, matematiku, izadje učenjak i govornik slavan. Uljudna i uzorna života, učiteljevaše kao drugi profesor filosofije uz prvoga Cesara Cremonina na sveučilištu padovanskom od 22 godine svoje do smrti. Takmio se je sa Cremoninom i pobijao njegovo djelo „de formis elementorum“; zato Cremonini napisà talijansku komediju satiričnu proti njemu pod naslovom „le nubi“ (po poznatom Aristophanovu naslovu). Rečeni Comnenus Papadopoli u svojoj poviesti padovanskoga sveučilišta (po navodu Cervinu) veli, „da je naš Dubrovčanin učenostju dosizao Cremonina, a ako se bez zavisti govori, nadkriljivao ga sjajem govora, mnogovrstnošću nauke i obiljem izdanih djela“. Suvremenik (Jac. Philipp) Tomasinus sudi, da je Raguzeus čvrstim razlozi pobio Cremonina, da je po mnienju slušalaca bio philosophus orator (kako Francezi zovu svoga Victora Cousina), da je jednim spisom svojim pomno i jasno raztumačio nauku Raymunda Lulla, proniknuvši u njezine tajne. Isti kaže, da je naš Dubrovčanin od prevelike revnosti u učenju i govorenju polagano pobolie-

vajući a za boljeticu nemareći, naglo umro god. 1622. Krasna knjižnica i rukopisi mu prodani su dražbom na korist fisku, jer je bez oporuke umro. Zakopan je bez nagrobna spomenika. Ali mnogi strukovni pisci postavili su mu spomen svojim priznanjem, među inimi i poznati francezki filosof Pierre Gassendi. Pisao je: komentare k cjelokupnom sustavu Aristotelovu u X svezaka, komentare „in IV. libros magistri sententiarum“, t. j. k djelu Petra Lombarda²³ filozofa XII. vieka, kojega „četiri knjige sentencijâ“ kroz stoljeća su se rabile u teologičkih školah i mnogi su im pisali tumač, tako i Toma Akvinski; nadalje: disputacije peripatetične, t. j. o Aristotelovoj nauci, zatim epistole o logici i retorici. Glede komentara njegova k Raymundu Lullu²⁴ valja dodati, da taj logičar XIII. vieka bijaše svojom „ars universalis“ izveo neku fantastičnu panlogiku, naime nauku, kako bi se mehaničkom kombinacijom svih mogućih pojmova dala izvesti a priori sva moguća spoznaja; — uza svu neizvedivost takova pokusa apriorne svespoznaje, ipak je on nalazio mnogo pristaša, i sam veliki Leibniz njim se je jedno vrieme zabavljao²⁵, pak i u ovom vieku, i danas, ima nalika fantastičnomu panlogizmu Lullovu. Najznačajnija pako za pravac Raguzeov jest njegova opreka proti Cesaru Cremoninu.²⁶ Ovaj je, vjeran predaji padovanske filozofijske škole od XIV. do srjedine XVII. vieka, tumačio Aristotelovu nauku (poimence o bogu i o duši) po onom panteističnom, na novoplatonizam navraćajućem shvaćanju, koje su o njoj iznieli exeget Aristotelov Alexander od Aphrodisije II. i III. vieka po Isukrstu i slavni XII. vieka komentator Aristotelov, španjolski Arapin Averröes. Riedki su bili u Padovanskoj školi tako zvani čisti Aristotelovci, koji naime nisu pristajali uz Alexandrovo i Averröesovo tumačenje, nego su tvrdili neumrlost individualne duše. Na ovaj pravac navraćao je padovansku školu i Juraj Dubrovčanin, protivnik Cesara Cremonina, koji je tu bio zadnji znatni pristaša panteističkoga prekroja Aristotelove nauke.

Od početka XVII. vieka malakše Dubrovnik i u obće Dalmacija u proizvodjanju filozofijskih pisaca. S t j e p a n G r a d i ć²⁷, Dubrovčanin, kojega znameniti književni pak

donekle i politički rad zaprema veći dio XVII. vieka, čovjek tada poznat učenomu i vladarskomu svietu Evrope (tako n. pr. cijenila ga švedska kraljica Christina, franceskomu kralju izručio je kao poslanik dubrovačke republike prošnju za pomoć proti Turčinu), pisao je mnogo, stojeći kao prefekt vatikanske knjižnice reć bi u središtu evropske književne radnje; nu filosofije, koje poznavalac je bio, ticala bi se, bar posredno, samo dva njegova spisa: polemička latinska razprava o tako zvanom probabilismu u kršćanskoj moralci, s kojom razpravom, kako sám u jednom listu kaže, nisu bili zadovoljni jezuiti ali sviet mu je povlađivao, pak talijanski spis, kojim je želio poluporušenomu od potresa Dubrovniku svomu priskočiti u pomoć (kako on to plemenito i umno u jednom listu na senatora republike Gučetića razlaže), spis: načela politična iz raznih pisaca sabrana, u prilog dobre vladavine republike dubrovačke. Dobom nješto mladji od Gradića jest Dubrovčanin **B e n k o R o g a č i ć**²⁸ (Rogaccius), koji je u Rimu, kao učitelj „artium et humanarum disciplinarum“, umro pod konac prve petine XVIII. vieka, a izdao njeku, kako bih s izrazom Feuchterslebena rekao, dietetiku duše, pod naslovom: euthymia iliti o pokoju duševnom, te veliko djelo, više teologičkoga no filosofičkoga sadržaja, tada uvažavano, jer je u kratko vrieme više put u Rimu, u Mletcih, u Pragu izdano na talijanskom i latinskom jeziku, pod naslovom: *L' uno necessario* (unum necessarium).

Iz XVIII. vieka, neobziruć se ovdje više na Boškovića i na još nekoje neznatnije, spomenuti ću samo četvoricu. Od **S e b a s t i a n a D o l c i j a**²⁹ Dubrovčanina poznat je njegov u dvorani senata republike Luccanske g. 1731 držani govor politično-moralna sadržaja: *il buon governo delle repubbliche*. **S t j e p a n R o ž i ć**³⁰ (Rosa), sižući u polovicu XVIII. vieka, pisac takodjer hrvatski, izdao je latinsko djelo: kompedij logike historijsko-dogmatično-praktični, gdje on, izloživ logičnu nauku Aristotelovu, izvodi teoriju i uporabu logike po djelu Alstäda³¹ male znatnosti pisca, koji bješe početkom XVII. stoljeća (1609) izdao: *clavis artis Lullianae et verae logicae*. Njegov srodnik i znanac **B e n k o S t a j** (de Stay)³² izašao je na glas filosofijskim djelom, kojemu je po uzo-

ru Lucrecijevu kao pjesničko ruho, a prikazao je u njem Descartesov sustav; još više se je proslavio potlanjim djelom, takodjer u stihovih, „Philosophia recentior“, u kojem se je držao Newtona i Boškovića. Ovo je djelo uresio domoljubnom posvetom dubrovačkim patricijem iz roda Sorko-čevića, Ranjine i Zamanje, a zemljak mu slavni Bošković ukrasio ga je svojim dodanimi filozofijskim opazkama i razpravicama. Ugodno je napokon spomenuti, da je slavni pjesnik „ugodnoga razgovora naroda slovinskoga“ Andrija Kačić Miošić,³³ rodnom iz Brista u Dalmaciji, izdao u Mletih sredinom XVIII. vieka (1751) logiku pod naslovom: *elementa peripatetica po nauci Duns Scota*.

Povraćam se za malo, prije zaključnih opazaka, na jednoga od najznatnijih dubrovačkih filozofa XVI. vieka, na Nikolu Gučetića³⁴ (Gozzi, Gozeus). Prastara, i danas još postojeća plemićka porodica dubrovačka toga prezimena, uresila je svoj rodni grad mnogom slavom književnom, državničkom i bojnom. Od učenjakâ Gučetića budi ovdje spomenut prije Nikole samo još Petar,³⁵ od oca s pridjevkom pučkim Dragojevića, koji je u prvoj trećini XVI. vieka, učenik a zatim učitelj na sveučilištu parizkom, tada stecištu prvih umova Evrope, slovio kao čudo talenta i znanja s imenom *doctor illyricus*, ili *doctor ragusinus*. Pojmljivo je lahko, da je, niknub iz takove porodice, odlikovao se umljem filozofa Nikola Gučetić, s pridjevkom pučkim Vitović po krstnom imenu svoga oca Vita. Uza sve posle javne — (bio je i knez republike dubrovačke) i domaće, — (osnovao je obitelj, oženiv Mariju Gundulićevu) pisao je mnogo filozofijskih djela, premda nije nikad iz Dubrovnika izašao, nije bio na naukah u Padovi ni Bologni nit igdje nego je sve doma učio — kako kaže izdavalac Aldo³⁶ u predgovoru jednoga mu djela; po tom sudimo, da je tada u Dubrovniku bilo mnogo visoka znanja, i da je Nikola bio riedke darovitosti. Zavidnika nije mu ponestajalo; Aldo kaže, da mu njeki zemljaci više od zlobe no od znanja hoće smanjiti zasluge znanstvene. Nu bio je kod učenjaka talijanskih na dobru glasu; još mladjahnomu pisa mu Pavao Manucij, papa Kliment VII. dade mu

naslov doktora filosofije, a čuveni kardinal Bellarmin cijenio ga toliko, da mu je, malo prije njegove smrti, na dar poslao svoje djelo upravljeno proti djelu englezkoga kralja Jakoba VIII. U tečaju od deset godina (od 1580 do 1591) izdano je u Mletcih njegovih desetak filosofijskih djela, pretežno velika obsega, naime: komentar k Averroesovu djelu o biću svieta; razprava o neumrlosti potencijalnoga intelekta proti Alexandru od Afrodizije (iz ova dva djela razabire se, kako je on pratio spomenuti već pravac padovanske filosofijske škole); dva dialoga u sadržajnom savezu stojeća a u pravcu platonovskom, jedan o ljubavi, drugi o ljepoti (donekle poput Platonova *Symposiona* i *Phaedra*); dialog o meteoru Aristotelovu; razprava o jednoj česti Aristotelova spisa o duši; zatim spisi etično-politički i pedagogički, naime veliko djelo: stanje državâ po nauci Aristotelovoj s primjeri novovječnima; naputci za one, koji upravljaju državami; apologija časti građanske; red obitelji. A napokon, po biljezi Cervinoj, čuvalo se u jednoj knjižnici dubrovačkoj rukopisno mu djelce: komentar k prvoj knjizi retorike Aristotelove. Tako rad Gučetićev obuhvaća sve grane filosofije.

Da se ponješto upozna način toga rada, podati ću karakteristiku njegova dialoga o ljepoti. Naš Gučetić povadja se za Platonovim primjerom u tom, što razpravi svojoj o glavnih pitanjih osnovne estetičke teorije podaje oblik dialogni, nu, kako i sam u predgovoru iztiče, uvodi tu novotu, da su mu razgovornici u dialogu — dvie gospodje: slavljena s ljepote i umnosti Flora Zuzorićeva, pjesnica hrvatska, i supruga Marija. Toj je novoti povod — romantički kultus žene, koji podaje životu i svoj umjetnosti italskoj preporodne dobe, poimence slikariji, a i lirici, takodjer dubrovačkoj, nov čuvstveni od grčkoga različni biljeg. Flora je prvakinja dialoga, ona ga upravo provodi, a Marija joj samo svojimi upiti i prigovori daje povoda svestranu razpravljanju. Time pisac uznosi Floru kao uzor umne žene; a tim, što Marija svojimi ljubeznimi prekidi slavi — uz čedne ograde Florine — njezinu uzornu tjelesnu ljepotu a na koncu i uzornu kriepost, izlazi sav dialog gloriifikacijom Flore kao

podpuna uzora ženskoga: tom slavom on naročito i završuje. Tim dobiva Gučetićeve dialog značaj lirski, i luči se jako od Platonovih, koji su dramatični; jerbo Platon dovodi u razpravni jak sukob filozofe protivnike. Po tom zaostaje Gučetićeve dialog mnogo za Platonovim u pogledu umjetničke živosti te pokretnosti a i dosjetne oštine kako i u pogledu filozofske dubljine, svestranosti te jasnoće; ali ga resi miris nježne udvornosti i ljubeznosti moderne. I u pogledu prirodnoga okvira, u koji je obuhvaćen filozofijski razgovor, oponaša Gučetićeve Platona; na idilnu sliku u Phaedru Platonovu³⁷ sjeća početak i konac našega dialoga: razgovornice sastaju se u perivoju Marije, i provode govor, zakloniv se od ljetne žege, u sjeni krasna drveta, uz žubor potoka, iz koga se Nimfe nadnose; a razstaju se na koncu, pošto je sunce zapalo i već zrički ustaju na noćne pjesmice svoje.

Ni sadržaj filozofijski dialoga nesastavljaju samonikli nazori Gučetićeve, nego sgodno uporabljene misli iz više djelâ Aristotela, Platona, Plotina te njihovih raznodobnih pristaša i protivnika, poimence: Procla, Jamblichia, Averroësa — (kojega, po izreci Florinoj, Gučetiće osobito proučava) — zatim Tome Akvinskoga, Marsilija Ficina, Agostina Sesse; gdje ulazi u realistične potankosti estetičnoga oblika, utiče se i Vitruvijiu, a gdje mu je do toga, da njegovi pretežno novoplatonovski nazori neiztaknu se neskladni s naukom vjerskom — što donjekle ipak jesu — rabi on i po koj navod ne samo iz Tome Akvinskoga nego i iz sv. Augustina — (koga medjutim u estetičkih pitanjih navodi kao pristašu formalisma Aristotelova) — pak mjestimice priudešava novoplatonovske nazore prema kršćanskoj nauci, i napokon kod nekijh si izrekâ naročito veli: „ovako uče i filozofi svjetski i naši teolozi.“ Gučetiće je dakle, kao što je za njegove osobne i dobne okolnosti naravski, oprezan eklektik, nastojeći o izmiru raznih pače protivnih nazora. Nije mu nepoznata bitna različenost Platonove nauke od Aristotelove u obće a naposeb i u estetici: on ju iztiče za samu tu dvojicu (veleći uz to po istini, da oni zajedno izcerpljuju — kako kaže — „ideju ljudskoga uma“) a još više za nji-

hove sljedbenike, naročito spominje u više pogledâ razliku nauke izmedju tadanjih talijanskih Platonovaca (ime-nito Marsilija Ficina) i Aristotelovaca (od kojih on osobito Sessu poznaje). Nu ako i zna, da je Aristotelova nauka o ljepoti bitno formalistična iliti realistična, t. j. da po njoj stoji ljepota u oblicih, a Platonova da je bitno idealistična, t. j. da po njoj ljepota stoji u idealnom sadržaju, iliti, kako noviji vele, u potpunom prosjevu ideje kroza tvar, kroza pojav tvarni: ipak on u dialogu ujedno sastavlja i platonovsku i aristotelovsku nauku. Ova dvostranost medjutim nije samo Gučetićev nedosljedni nedostatak; ta ona se pojavlja već i u samom Platonu, kojega neki dialozi iznose više formalistični pravac, i opet u samom Aristotelu, kojega njeke izreke prijaju idealističnomu pravcu estetike, pak ciela poviest te znanosti prikazuje borbu izmedju načela, da je biće ljepote u formi, i načela, da je biće ljepote u ideji, borbu takovim načinom, da premda mnogi uglednici tvrde izključivu istinitost jednoga samoga načela, ipak mnogi jednako znatni tvrde, da je istina samo u izmiru obaju načela.³⁸ Pošto je dakle svedjer bio i još sad je, i jamačno ostat će priepor u tom, nemože biti Gučetiću prikora radi neodlučnoga stanovišta; svakako se ipak u njem puno jače iziće Platonov, pače Plotinov idealizam, više odgovarajući njegovu estetičkomu čuvstvu, njegovu vjerskomu čeznuću i njegovoj etičkoj težnji. Njegov dialog o ljepoti, premda kratak, dodira se svih glavnih pitanja osnovne teorije estetične, dakle je sadržajem pun te podaje i nam danas mnogo plemenite pobude i zanimive pouke. Glede metodnoga provadjanja nemanjka mu samo u glavnom načelu stroga dosljednost, nego ima gdješto i inih logičnih nedostataka, poimence očitih ili samo slabo prikrivenih protuslovja. Tih dakako nesmiemo odbiti na rukovoditeljicu dialoga, uzornu u svakom pogledu Floru, nego moramo na pisca Gučetića, te bismo baš u njezino ime njega imali na odgovor pozivati, zašto njoj podmiće svoje logične slaboće; jer on sam u predgovoru kaže i dokazuje, da su žene vrstnije od mužkaraca za umnu spekulaciju. Nu, njegova — bih li rekao: pravednost ili ljubezna udvornost — obvezuje nas, da budemo na prema njemu

ne morda tek udvorni nego pravedni, te da odbijemo njegove nedostatke — kako nas i prije spomenuta činjenica sve poviesti estetike ovlaštuje — na nesavršenost ljudskoga intelekta u obće. Nedavno upokojeni Lotze, prvak u filosofiji njemačkoj ovoga doba, završuje svoju dubokoumnu nedavno prije smrti izdanu metafiziku ovakovimi riečmi: „u ostalom, bog zna bolje“³⁹.

Razvitak filosofijskoga rada u našem narodu s one strane Velebita pokazuje zanimivu analogiju s razvitkom hrvatske tamošnje književnosti, poglavito pjesničke. Druga polovica XVI. i prva polovica XVII. vieka obuhvaća najobilniji i najznatniji rad i pjesnički i filosofijski, iznosi slobodni Dubrovnik, središtem obojega rada uz po koji znatan pojav iz otočja dalmatinskoga, kojemu pripada od naših filosa te dobe prvak Franjo Patricij. U drugoj polovici XVII. vieka jenja duševni život u obojem pravcu, da se opet prema sredini XVIII. vieka uzdigne do velike snage u Ignjatu Gjorgjiću s jedne strane, u Rugjeru Boškoviću s druge, a u Andriji Kačiću donjekle s oboje strane. U obojem pogledu Dalmacija, imenito slobodni Dubrovnik, jest odjek Italiji. Dok Italija vodi kolo evropskoga umjetničkoga i znanstvenoga preporoda u XV. i XVI. vieku i još na početku XVII., dotle vidimo i u Dalmaciji s duševnim središtem Dubrovnikom bujan duševni život, a kako u pjesničtvu tako i u filosofiji vidimo Dubrovnik gdje ide za stopami, za uzori talijanskimi. Od XVII. vieka, kad se ognjište evropske prosvjete prenosi iz Italije na sjever, u Francezku, Nizozemsku, Englezku: trne i Dubrovnik. Bit će, čini se, sve to veći pritisak razvijene susjedne turske sile ponajglavniji uzrok malaksanju Dalmacije u duševnom radu. Opet u XVIII. vieku uzdiže se — ali ne toliko u obilju radnikâ nego u njekolicini osobitih umovâ — Dalmacija, dočim se i Italija s književnim u obće a naposeb filosofijskim radom uzpostavlja. Za dobe duševnoga cvieta dubrovačkoga koncem XVI. i početkom XVII. vieka još se jedna sveza ukazuje medju pjesničkim i filosofijskim radom poimence oko estetike: ta sveza je ženski uzor Flora Zuzorić. Tadanje hrvatsko pjesništvo puno je obraćeno knjojzi; a vidimo, da ne samo Nikola Gučetić nego

i drug njegov Miho Monaldi posvećuju njojzi svoje estetičke pak i druge filozofijske razprave, i od nje grade duševno središte svoga umovanja o ljepoti. To je pojav, koji se u više narodâ i u više dobâ opaža, osobito u dobah, gdje se obilno i živo očituje estetička težnja ljudska.

Nam danas, dočim iz nova počimamo filozofijsku radnju hrvatskoga naroda, podaju nacrtani prošlovjekovni naši prekovelebitski filozofijski pisci krasnu zadaću. Dosađa kao da ni nepostoje za nas; pridobijmo ih za nas. Uporabimo Kantovu misao, da su na svijetu osobito dva uzvišena predmeta: dobra volja i zvjezdano nebo. Vele, da njeke zviezde, prije davnih vremena utrnule, danas ljudem sviete. Oni naši stari pisci ne samo da su davno utrnuli životom, nego njihovo duševno svjetlo ni nedopire danas do nas. A samo do nas je, da dopre: napnimo našu volju, izoštrimo naš vid i obratimo ga k njim, i dogledati ćemo ih: iz prošlosti našeg roda znanstvene, tobož tamne, prosinuti će nam Kantov drugi (u duševnom shvaćanju) uzvišeni predmet, ako i ne sjajem prvih veličinâ, ali bar ipak svjetlom. Za sada rád onih naših starih pisaca tako malo za nas postoji, da niti djela njihova — koja bi sastavljala doduše malenu ali za nas pristojnu filozofijsku kujižnicu — nemamo ovdje u našem prosvjetnom srjedištu, osim jedno desetak ih, nego ih moramo iz svega tudjega svijeta tek tražiti i pobirati, moramo reć bi poput Medejina oca colligere dissecta et disjecta membra. Nu ovo pribiranje nema se obaviti samo u stvarnom nego i u duševnom smislu. Mislim onih pisaca, zaodjenutim — prema tadašnjemu običaju — u staro tudje ruho, podati valja nov, narodni glas: onda će tek njihov rad oživjeti, jer će onda tek moći unići u organizam duševne skupnosti narodne, onda će tek njihove misli prestati biti dissecta et disjecta membra. Nema za čovjekoljuba utješnijega i rekao bih uzvišenijega pojava no što je: nastajanje skupne duševne i radne osobnosti, nastajanje skupnoga duševno i radno ujedinenoga organizma od individualnih pojedinaka. A u takovu skupnome organizmu imadu misli, filozofijske misli, koje teže za spoznajom istine i za postavljanjem visokih idealâ umjetničkomu

tvorenju i etičkomu činjenju i vjerskomu upokojivanju ljudskom, takove misli imadu u skupnom ljudskom organizmu, u narodu, sličnu zadaću onoj, koju imadu živci u živom pojedinku. Motreći životinjstvo od najnižih do najviših vrsti, nalazimo postepenost i razčlanjenosti i ujedinjenosti živčelja; najniže životinje jesu kao puki agregati samostalnoživotnih a slabo živčatih poedinaka bez ujedinjenosti živčane; što je savršenija vrst radom i tobožpsihničnim ili pravopsihničnim, sviestnim životom: to ima više razvijeno, i razčlanjeno i ujedinjeno živčevlje⁴⁰. Prosvjetna poviest, mislim, pokazuje tomu bezdvojbenu analogiju spoznajnoga i etičkoga, te što su ovomu praktičke posljedice, svakoga razvitka u skupnih organizmili ljudskih, u narodih. Za stvaranje skupne narodne duševne osobnosti naše pridonieti će svoj dielak i misli starih naših filofsijjskih pisaca, kad ih proučimo i narodnome životu pripojimo; u osami svojoj, s tudjinskim glasom iz rodne zemlje, slabo su ovi poslužili tudjemu svijetu, koji je imao i ima obilje velikih radnika svojih, a svojoj zemlji dosad malo su poslužili te u vrlo ograničenom obsegu i glede trajnosti i glede obsežnosti svojega uticaja. Nu od sada nam, pošto ih izučimo i narodnim glasom oživimo, koristiti će mnogo: s njimi ćemo upoznavati Platona Aristotela i Plotina, s njimi krasno doba talijanske i u obće evropske renaissance, s njimi ćemo stupiti u uzvišeni hram umlja svjetskoga — ne doduše kao već domaći, nu premda kao kasne pridošlice, to bar s častnim putnim listom iz dobe duševnoga preporoda Evrope. Kako su stari dalmatinski poglavito dubrovački hrvatski pisci, kad su ovdje kod nas prije četrdesetak godina iz zaboravi iznašani na sviet, pobudjivali razvitak naše nove književnosti u obće, tako mogu poslužiti oni stari prekovlebitski filofsiji za razvitak naše nove radnje u filofsijjskih naukah. Korist će s vremenom moći biti mnogovrstna; prema Millovim riečim u uvodu njegove slavne logike⁴¹ može se kazati: tko si je usvojio logiku misli, toga će biti i logika činâ; a nema dvojbe, da samo onaj narod, koji si je stekao domovinu misli, prisvojio si je čvrsto i svoju tvarnu domovinu.

K naučnomu i znanstvenomu napredku, k sticanju

domovine misli, bog dao pridonielo svoj dio naše sveučilište i ove školske godine. U toj nadi i želji srdačno se zahvaljujem gospodi veleštovanim drugovom svojim za veliko i častno povjerenje, s kojim su me odabrali za tešku zadaću rektorsku ove godine; molim ih za izdašnu, meni toli potrebitu pomoć njihova znanja i njihove dobrote. A učiniti ću sigurno prema želji svih njih, ako ovom sgodom nepropustim sa zahvalnosti izreći velezaslužnomu predšastniku mojemu — čim nadam se da neću povriediti njegove skromnosti — da je on, završujući svoje rektorstvo utemeljenjem jedne zaklade sveučilišne, pružio našem zavodu radost i idealnu utjehu, koja izvire poglavito iz krasne zamisli té njegove zaklade, po kojoj zamisli je u jednom činu i rođena mu ovjekovječena majka i duševna nam majka, alma mater universitas nostra; pietetom njegovim ovjenčana. Takov dvostruki pietet ostati će za uvijek ures našem zavodu iz ove dobe naše. — Sveučilišnoj mladeži nemogu na srdce staviti njezinu zadaću odabranijimi riečmi od onih, kojima sbornik zakonâ od god. 1876 odredjuje, da je svrha sveučilištu njegovanje prave znanstvenosti i odgajanje prave značajnosti, i da se ima čast i dostojanstvo čitavoga zavoda i njegovih djelovâ čisto uzdržati.

Ako uzrađimo prema toj zakonitoj odredbi ove i bližnjih godina, to će naš rad pripravljati takovu budućnost sveučilištu ovomu, da će naši daljni nasljednici s većim ponosom i s većom radostju, no što nam danas dolikuje, ali ne sa življim čuvtvom od našega ponavljati na dan 19. listopada našu želju: vivat, crescat, floreat alma mater nostra Francisco-Josephina!

Opazke. *

1. O Franciscu Patriciju: Francesco Fiorentino u djelu: Bernardino Telesio vol. I, II, 1872—74, vol. I. pag. 364—414, vol. II. pag. 2—19; Leopoldo Cecchi u djelu: Torquato Tasso, il pensiero e le belle lettere italiane nel secolo decimo sesto, 1877, pag. 215—218; Tiraboschi: Storia delle lett. ital., Milano 1874, u svezku 21. i 23.; Rixner und Sieber; Leben und Meinungen berühmter Physiker im 16. und 17. Jahrhundert, Heft 3 et 4, Sulzbach 1823; Ueberweg: Grundriss der Gesch. der Philosophie, 4. Auflage, III, pag. 21, 25; Ersch und Gruber Encyklopaedie der Wiss., III. section, 3. Bd, pag. 367—372; Vitturi: sopra Francesco Patrizio, Ragusa, 1811 (ima dubrovačka fratarska knjižnica, vidi: Biblioteca di fr. Inocenzo Čulić nella libreria de' rr. pp. Francescani di Ragusa, Zara 1860, na strani 400). Razprava dr. Markovića o Franji Patriciju, čitana u jugosl. akademiji znanosti, izaći će što skorije.

Dotična djela Patricijeva:

a) Francisci Patricii nova de universis philosophia, in qua Aristotelica methodo, non per motum sed per lucem et lumina, ad primam causam ascenditur, deinde propria Patricii methodo tota in contemplationem venit divinitas, postremo methodo Platonica rerum universitas a conditore Deo deducitur. Ad sanctiss. Gregorium XIV. pont. max. et eius successores. Ferrariae 1591.

b) Francisci Patricii discussionum peripateticarum tomi IV, quibus Aristotelicae philosophiae universa historia atque dogmata cum veterum placitis collata, elegantur et erudite declarantur. Basileae 1581. (ima knjižnica jugosl. akademije znanosti, vidi Kukuljevića jugosl. knjižnica pag. 57.)

c) Della Poetica di Franc. Patrici. La deca disputata, nella quale e per istoria e per ragioni e per autorità de' grandi antichi si mostra la falsità delle più credute vere opinioni, che di Poetica a di nostri vanno intorno. Et vi e aggiunto il Trimerone del medesimo, in risposta alle opposizioni fatte dal signor Torquato Tasso al parer suo scritto in difesa dell Ariosto. Ferrara 1586.

d) Della poetica di Franc. Patrici la deca istoriale. Ferrara 1586 (vidi Grässe: Allgemeine Literaturgeschichte, V. pag. 674) (ima dubrov. frat. knjižnica, Bibl. Čulić pag. 315.)

e) Della retorica. Venezia 1560 (vidi Biographie universelle 39, pag. 342—344).

2. O Rug. Jos. Boškoviću filosofu: Dugald Stewart, collected works, edited by Will. Hamilton, Edinburgh 1855, Vol. V.: Philosophical essays pag. 87, 93 - 95, 106, 115, 429; M. Mendelsohn: Gesammelte Werke, IV. sv., I. dio pag. 537—569; Herbart: Sämtliche Werke (Hartenstein) IV. Band: Schriften zur Metaphysik, 2. Theil, pag. 384; Herbert Spencer: (prevod Vetter 1875) Grundlagen der Philosophie pag. 52—54; Fehner: die physikalische u. philosophische Atmistik (1864), pag. 222 sqq.; Lange: Geschichte des Materialismus II. pag. 192; Hippolyt Taine: De l' intelligence (1878), I. svezak,

*) Da se odazovem želji, koju su mi pisma s više strana izrazila, i prema svrsi iztaknutoj u samom govoru, pribićujem koliko za sada mogu bibliografskih bilježaka glede djela naših starih pisaca filozofske struke, neka bi se te bilješke što prije popunile; pribićujem također, da je, donjeka na povodu ovoga govora, jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti zaključila, da će započeti izdavanje posebnoga zbornika, u kojem će se glavne filozofske radnje naših starih pisaca pribićivati na hrvatskom prijevodu (bar u izvadih) uz životopise i ocjene.

cap. 3. pag. 349, dotično Renouvier: Essais de critique générale (prvo izdanje) 3 Essai, 25. U dubr. fratar. knjiž.: Bajamonti, elogio dell' abate Rug. Gius. Boscovich, Milano 1789 (Bibl. Čulić pag. 297, ovo takodjer u knjiž. jugosl. akad. znan., vidi Kukuljevića jugosl. knjižnica pag. 47), Emanuel Gervasius: Boscovichiana Theoria vindicata (Bibl. Čulić pag. 267). Razprava dr. Markovića o filozofu Boškoviću, čitana u jugosl. akademiji, izaći će što skorije.

Dotični spisi Boškovićeви:

a) Theoria philosophiae naturalis ad unicum legem virium in natura existentium redacta auctore P. Rogerio Josepho Boscovich societatis Jesu, nunc ab ipso perpolita et aucta, ac a plurimis praecedentium editionum mendis expurgata. Editio veneta prima, ipso auctore praesente et corrigente. Venetiis 1763 (ima knjižn. svenčil. zagreb.) (Izdanje bečko, od g. 1758, u knjiž. jugosl. akad. znan., vidi Kukuljevića jugosl. knjižn. pag. 55).

b) Svoju atomističnu teoriju hješe Bošković već prije izdanja pod a) djelomice razpravio u manjih spisih: de viribus vivis 1745, de continuitatis lege 1754 (ima dubrov. frat. knjiž., Bibl. Čulić pag. 267), de divisibilitate materiae et principiis corporum 1757.

c) Filozofijske opazke i razpravice u djelu: Philosophiae recentioris a Benedicto Stay versibus traditae libri X., cum adnotationibus et supplementis Rogerii Josephi Boscovich, Tomi III., Romae 1755, 1760 i ? (ima u knjiž. jugosl. akad. znan. samo tomus I. i II., vidi Kukuljević jugosl. knjiž. pag. 57, podpuno u dubrov. frat. knjižn. Bibl. Čulić pag. 274.)

d) Popis Boškovićeвиh matematičnih i fizičnih spisa (od ovih malen dio ima u knjižn. jugosl. akad. znan., vidi Kukuljevića jugosl. knjižn. pag. 54, 55) nalazi se u izdanih djela: Theoria philosophiae naturalis.

3. Biblioteca di fr. Inocenzo Culich nella libreria de' rr. pp. Francescani di Ragusa. Zara 1860. — Jugoslavenska knjižnica Ivana Kukuljevića. Zagreb 1867, pag. 54—58. — Stari pisci hrvatski. Knjiga I., Zagreb 1869: u „Predgovoru“ Ivana Kukuljevića pag. XVIII—XX, XXII, XXIV, XXV.

4. Bibliotheca Ragusina scriptore Seraphino Cerva Tomi IV, Ragusii 1740—1742 (ima knjižn. jugosl. akad. znan.) Osim pisaca, o kojih je rieč u potlanjem tečaju govora, vidi što Cerva glede jezika tudjega i narodnoga i donjekarle glede filozofijskih nauka piše o Gjuri Matijeviću (Mathei) II 141, 142, o Franji Deciju II 10—12, o Ivanu Mellen-u (Medeoviću) II 298, o Vinku Bellus-u (Predojeviću) IV 194, 195, o Matiji Beneši III 96, 97, o Vinku Petroviću IV 228—235, o Nikoli Naljeskoviću III 269—274, itd.

5. Cerva: Bibliotheca Ragusina I 328—337.

6. O Benku Benkoviću: Stari pisci hrv. knjiga I, predgovor pag. XIX. Njegovo djelo: Scotice subtilitatis Epidicticon, Predicamentorum, Perihermenias, Elenchorum priorumque libri per Benedictum Boscovich . . . pristine integritati restituti etc. Incunabulum vieka XV. (ima knjižn. jugosl. akad. znan., vidi Kukuljevića jugosl. knjiž. pag. 54).

7. O Nikoli Kotoraninu: Stari pisci hrv. I, predgovor pag. XXII i XXV, gdje se veli, da je u carskoj dvor. knjižnici bečkoj na pergameni spis: Nicolai episcopi Modrusensis opusculum de ea quaestione, an sint ulla in rerum natura vestigia, unde mortales certam sui finis rationem condiscere possint.

8. O Ivanu Crisliju Zadraninu i Ivanu Saveritanu Šibeničaninu (od kojega da je „Totius humanae vitae modus, libri IV, Venetiis 1522“): Stari pisci hrv. I predgovor pag. XXIV i XXV. Tu se na pag. XVIII spominje i Leonardus Tralassus, koji da je „izlao Summam theologicam“. Appendini Notizie str. II kaže, da je izdao „commenti e scogli su tutta la Summa Theologiae di S. Tomaso circa 1480“ a i Cerva o. c. III 7—9 navodi viest o tom djelu ali da se nezna gdje je. U rečenom predgovoru na strani XVIII spominje se Julijo Dalmata dominikanac, koji da je oko 1460 napisao: opus de animae potentiis, a na strani XXIV medju mudroslovci Ambroz Šibeničanin, kojega da Juraj Šišgorić g. 1477 pjesmom slavi kao filozofa. Appendini o. c. II 312 bilježi medju Dalmatinci i ime: „Carlo Belleo, gran filosofo“, koji da je umro 1580 a pisao: „de secundarum intentionum natura, i: dialogo sulla Gerusalemme del Tasso“

Grässe, *Allgemeine Litterärsgeschichte* III 303: Monaldus iz Capo d' Istrie u Dalmaciji minorit, umro 1332, pisao je: *Summa juris canonici, Monaldina dicta, i: Summa casuum et quaestionum in libros sententiarum*, Lugduni 1516⁴.

9. O Jurju Dobrotiću: Cerva o. c. I 167, II 121—128; Stari pisci hrv. knjiga I predg. pag. XIX, XXIV, XXVIII, i knjiga II predg. pag. VII; Appendini o. c. II 82—84.

Djela Dobrotićeva:

✓ a) *Artis dialecticae praecepta vetera ac nova, conscripta a Georgio Benigno archiepiscopo Nazareno. Romae 1520, Jacobus Mazzochius.*

b) *Tractatus de rebus moralibus atque ad civile regimen pertinentibus. Florentiae 1497.*

c) *Defensio pro Joannis Reuclini dialogo, an scilicet libri Judaeorum quos Talmud vocant sint supprimendi.*

d) *Dialogus in defensionem prophetiarum fratris Hieronymi de Ferrara. Florentiae 1497.*

e) *De natura coelestium spirituum. Florentiae 1499 (ima knjiž. jugosl. akad. znan., vidi Kukuljevića jugosl. knjiž. pag. 54.)*

10. Ueberweg, *Grundriss der Geschichte der Philosophie* (4 izdanje) III 10.

11. O Grguru Budisaliću: Cerva o. c. II. 150—160; Stari pisci hrv. I predg. pag. XIX, XX.

12. Kuno Fischer, *Geschichte der neueren Philosophie* II 31, 32 (izdanje godine 1867).

13. Ueberweg o. c. III 10.

14. O Stjepanu Nalješkoviću: Cerva o. c. I. 141—155; Appendini o. c. II 86; Stari pisci hrv. I pag. XX.

15. O Klimentu Ranjini: Cerva o. c. I 245—281; Appendini o. c. II 87; Stari pisci hrv. I pag. XX.

Djela Ranjine:

a) *Liber consiliorum in variis casibus moralibus, dogmaticis etc. (po Cervi rukopis u dubrov. frat. knjižn.)*

b) *Commentaria in quatuor libros sententiarum ad mentem divi Tomae, 1549 (po Cervi rukopis u dubr. frat. knjižn.)*

c) *Aranei Clementis Ragusei Quodlibet declamatorium cum suis figuris et attestationibus ex sacris literis etc. Venetiae 1541, Brixii 1586 (ima dubrov. frat. knjižn. Bibl. Čulić pag. 240).*

16. O Mihui Monaldi: Cerva o. c. III 172—177; Appendini o. c. II 70; Stari pisci hrv. knjiga VIII predg. pag. XX, i knjiga XI predg. pag. VI.

Djela Monaldijeva:

a) *Irene, ovvero della bellezza, dialoghi del signor Michele Monaldi. b) dialogo dell' avere, del sign. Mich. Monaldi c) compendio breve della metaphysica, dialogo di Mich. Monaldi. Sve troje skupa Venezia 1599 (ima dubr. frat. knjižn. Bibl. Čulić pag. 271), drugo izpravljeno izdanje Venezia 1604 (ima knjižn. jugosl. akad. znan., vidi Kukuljević jugosl. knjižn. pag. 56).*

17. O Ambroziju Gučetiću: Cerva o. c. I 62—67: „da je ostavio djela: a) *Lectiones in logicam Petri Hispani* b) *Correctiones in Commentarios Ludovici Vives in libros S. Augustini de civitate Dei.*“

18. Ueberweg o. c. II 207—209.

19. Ueberweg o. c. III 12.

20. O Antoniju Medu: Cerva o. c. I 117—12); Appendini o. c. II 64, 65.

Djela Antonija Meda:

a) *Antonii Medi Ragusini in librum 12. metaphysicae Aristotelis expositio. Venetiis 1598.*

b) *Antonii Medi Ragusini in librum 7. metaphysicae Aristotelis expositio Venezia 1599.*

c) *Antonii Medi Ragusini quaedam animadversiones in Praedicabilia Porphyrii . . . Venetiis 1600 (ima dubrov. frat. knjižn. Bibl. Čulić pag. 271).*

21. Ueberweg o. c. III §§ 2—5, I pag. 270.

22. O Georgiu Raguseu: Cerva o. c. II 143—149; Appendini o. c. II 73. Obojica prilično suglasno navode naslove djela Raguseovih, s naznakom izdanja samo jedno: Georgii Ragusei, Theologi, Medici et Patavinae scholae Philosophi ordinarii, de divinatione libri duo. Parisiis 1623. Ostala, bez takove naznake, djela jesu po Cervi i Appendinu: Disputationum Peripateticarum volumen unum; Responso ad tractatum Caesaris Cræmonini de formis elementorum; Epistolarum de logica, rhetorica, aliisque scientiis libri tres; Commentarium in artem Raymundi Lulli; Commentaria in universam Aristotelis philosophiam tomi X; Commentaria in IV libros magistri Sententiarum.

23. Ueberweg o. c. II 133, 135, 146.

24. Ueberweg o. c. II 207, 209, 210.

25. Kuno Fischer o. c. II 53—57.

26. Ueberweg o. c. III 15, 14, 13, 5—7, II 152, I 195 sqq.

27. O Stjepanu Gradiću: Cerva o. c. IV 118—153; Bibl. Čulić pag. 248, 270 i 273.

Dotična djela Stjepana Gradića:

a) Stephani Gradii Ragusini, bibliothecae vaticanae praefecti, disputatio de opinione probabili, Romae 1678 (ima knjižn. jugosl. akadem. znan., vidi Kukuljevića jugosl. knjižn. pag. 56, ima i dubrov. frat. knjižn. Bibl. Čulić pag. 248 i 270).

b) Massime politiche da' diversi raccolte, per buon governo della republica di Ragusa. (Po Cervi rukopis u Dubrovniku; sravnj u Bibl. Čulić pag. 274. „Tomašević: Radunanze di sentenze politiche raccolte da varii autori greci e latini. Milano 1690.“)

c) Peripateticae philosophiae pronuntiata disputationibus proposita a Stephano Gradio (ima dubrov. frat. knjižn., Bibl. Čulić pag. 273.)

Iz 17. vieka bilo bi još napomenuti, da Appendini o. c. II 89 nabraja mnogo filozofičkih djela Vincenza Comnena rodom iz Slana, ali Cerva o. c. IV 200—223 dokazuje, da je sve, što se o životu i filoz. spisih toga Comnena piše, puka izmišljotina. Appendini o. c. II 314 navodi Marina Bobalia djelo: Del senso predominato dalla ragione, Aquila 1654 presso Gregorio de Gobbis; Cerva III 41 negovori ništa o Marinu Bobaliu kao filozofu, nu III 98 spominje Matiju Bobalia kao pisca nekih filozofičkih radnja.

28. O Benku Rogačiću: Cerva o. c. I 182—188.

Djela Rogaćića:

a) Euthymia, sive de tranquillitate animi. Carmen didascalicum. Romae 1690.

b) P' uno necessario. Venezia 1718. (Ima u knjižn. jugosl. akad. znan., vidi Kukuljević jugosl. knjižn. pag. 57 izdanje: Unius necessarii, ubi agitur de cognitione dei. Ex italico. Pragae 1721, tomi III. U dubrov. frat. knjižn., Bibl. Čulić pag. 257, ima latinsko izdanje pražko od god. 1728.)

29. O Sebastijanu Dolciu: Cerva o. c. IV 94, 95: „da je izdao: Il buon governo delle repubbliche etc. discorsco politico morale, govov držani 1731 u Lucci“

30. O Stjepanu Rožiću (Rosa). Cerva o. c. IV 155—158; Appendini o. c. II 305, 306.

Djelo Stjepana Rose:

Compendium logicae historico-dogmatico-practicum (Appendini kaže, da je oko sredine 18 vieka izdano).

31. Ueberweg o. c. II 208.

32. O Benku Staju: Cerva o. c. I 188—190; Appendini o. c. II 167

Djela Benka Staja:

a) Benedicti Stay Ragusini Philosophia versibus tradita, libri VI, Venetiis 1744 (i poslie još drugo izdanje).

b) Philosophiae recentioris a Benedicto Stay versibus traditae libri X. cum adnotationibus et supplementis Rogerii Josephi Boscovich. Tomi III. Romae 1755 (ima u knjižn. jugosl. akad. znan., vidi Kukuljević jugosl. knjižn. pag. 57 samo I. i II. tom., u dubrov. frat. knjižn., Bibl. Čulić pag. 274 podpuno.)

33. Andrije Kačića Miošića djelo: *Elementa peripateticæ philosophiæ juxta mentem Joannis Duns Scoti. Venetiis. 1752* (ima knjižn. jugosl. akad. znan, vidi Kukuljevića jugosl. knjižn. pag. 56).

Iz 18. vieka može se napomenuti još ovo. Appendini o. c. II 314 navodi Stjepana Bašića djela: *Synopsis universæ philosophiæ, i Le regole e precetti della volgar poesia, Roma 1765* presso il Salomon (bez imena spisateljeva) U knjizi Biblioteca di fr. Čulić spominju se filozofičkoga sadržaja rukopisi u dubr. frat. knjižnici nahodeći se a od ljudih našega roda polazeći, na stranah 71, 130, 203, 204, a medju štampanimi djeli iz 18. vieka navode se: Tomičić a Gjura: la critica perfezione della poesia italiana, Venezia 1/44 (pod br. 2054); Andrije Dorotića: *Philosophicum specimen de homine, Venetiis 1795* (ovo ima knjižn. jugosl. akad. znan, vidi Kukuljevića jugosl. knjižn. pag. 55.)

34. O Nikoli Gučetiću (Nicolo Vito di Gozze): *Cerva o. c. III 254 do 268; Appendini o. c. II 66—70; Bibl. Čulić pag. 270, 287.*

Djela Nikole Gučetića:

a) *Nicolai Viti Gozzii, patricii reipublicæ ragusinae, commentaria in sermonem Averrois de substantia orbis, et commentarius in propositiones de causis. Venetiis apud Bernardum Junctam 1580* (ima dubrov. frat. knjižn., Bibl. Čulić pag. 270).

b) *Quaestio de immortalitate intellectus possibilis, conta Alexandrum Aphrodisaeum, Nicolai Viti Gozzii. Venetiis 1580.*

c) *Discorsi di M. Niccolò Vito di Gozze, gentilhuomo Raguseo dell' academia degli occulti, sopra la meteore di Aristotile, ridotti in dialogo e divisi in quattro giornate. Interlocutori esso N G. e Michele Monaldi. Venezia 1585.*

d) *Trattato sopra due primi capi del 4. libro dell' anima di Aristotile.*

e) f) *Dialogo della Bellezza, detto Antos, secondo la mente di Platone. Composto da M. Niccolò Vito di Gozze, gentilhuomo Raguseo. Nuovamente posto in luce Venezia, Ziletti, 1581. Zatim drugi spis: Dialogo del' Amore, detto Antos itd jednako, kako uz prvi dialog. (ima oboje knjižn. jugosl. akad. znan, i dubrov. frat. knjižn. Bibl. Čulić pag. 270).*

g) h) i) *Dello stato delle repubbliche secondo la mente di Aristotile con essempli moderni, giornate otto di M. Nicolo Vito di Gozzi. Zatim drugi spis: 222 avvertimenti civili per governo delli stati. Na koncu treći spis: Un' apologia dell' honor civile. Sve troje zajedno štampano: Venezia 1591. Presso Aldo (ima knjižn. jugosl. akad. znan, vidi Kukuljevića jugosl. knjižn. pag. 56, i dubrov. frat. knjižn., Bibl. Čulić pag. 270).*

k) *Governo della famiglia. Venezia, Aldo. (ima dubrov. frat. knjižn. Bibl. Čulić pag. 287).*

l) *Commentarium in primum librum rhetoricorum Aristotelis (Po Cervi rukopis čuvan u dubrov. knjižn.)*

35. O Petru Gučetiću: *Cerva o. c. IV 36—43; Stari pisci hrv. I, predg. pag. XX.*

36. *Dello stato delle repubbliche etc. pag. 450, 451.*

37. *Platonis Phaedrns cap. 5.*

38. *Sravni: Lotze, Geschichte des Aesthetik in Deutschland, 1868, knjigu I cap. 9, knjigu II cap. 1 i 6; F. Vischer, Kritische Gänge Heft 6; Zimmermann, Geschichte des Aesthetik, Wien 1858.*

39. *Lotze, System der Philosophie, II, Drei Bücher der Metaphysik (1879) pag. 604 na koncu.*

40. *Sravni: Wundt, Grundzüge der physiologischen Psychologie (1880) I, prvi odsjek pag. 19—229*

41. *Sravni: John Stuart Mill (prevod Schiela, 1868,) System der deductiven und inductiven Logik, I, uvod § 5.*